

POSTANOWIENIE

Dnia 21 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wojciechowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Oktawian Nawrot

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie ze skargi S. S.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki
w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie w sprawie o sygn. III AUa
1527/20,

z udziałem Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Apelacyjnego w Krakowie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 21 września 2022 r.,

- 1. stwierdza, że w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie w sprawie o sygn. akt III AUa 1527/20 nastąpiła przewlekłość postępowania;**
- 2. zaleca Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie wyznaczenie terminu posiedzenia w sprawie o sygn. akt III AUa 1527/20 nie później niż w terminie trzech miesięcy od dnia doręczenia Prezesowi Sądu Apelacyjnego w Krakowie odpisu niniejszego postanowienia wraz z aktami sprawy;**
- 3. przyznaje skarżącej S. S. od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Krakowie sumę pieniężną w wysokości 2000 (dwa tysiące) złotych;**
- 4. oddala skargę w pozostałym zakresie;**

5. zasądza od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Krakowie na rzecz Skarżącej S. S. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

S. S. (dalej: „Skarżąca”) reprezentowana przez pełnomocnika – radcę prawnego J. C., w skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki z 10 czerwca 2022 r. (data wpływu do Sądu Najwyższego: 20 czerwca 2022 r.) wniosła o:

1. stwierdzenie, że w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Krakowie w sprawie III AUa 1527/20 nastąpiła przewlekłość postępowania;
2. wydanie sądowi rozpoznającemu sprawę zaleceń do podjęcia w wyznaczonym terminie odpowiednich czynności zmierzających do możliwie jak najszybszego zakończenia postępowania;
3. przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz Skarżącej kwoty 10 000 zł;
4. zasądzenie od Skarbu Państwa – Sąd Apelacyjny w Krakowie kosztów postępowania;
5. przeprowadzenie dowodów wymienionych w uzasadnieniu skargi na okoliczności tam wskazane.

W uzasadnieniu skargi wskazała, że Sąd Okręgowy w Krakowie 25 lutego 2020 r. wydał wyrok w sprawie VII U 2748/18 zmieniający decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Chrzanowie w przedmiocie podlegania przez Skarżącą obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych 2 kwietnia 2020 r. wywiódł od tego wyroku apelację, która wpłynęła do Sądu Apelacyjnego w Krakowie 1 czerwca 2020 r. 2 czerwca 2020 r., dokonano losowania Sędziego sprawozdawcy. 5 czerwca 2020 r. zarządzono doręczenie odpisów apelacji organu rentowego. 30 czerwca 2020 r. wpłynęła do Sądu Apelacyjnego w Krakowie odpowiedź Skarżącej na apelację. 13 lipca 2020 r. wydano zarządzenie o skierowaniu sprawy na kalendarz akt oczekujących na ustalenie terminu. Od tego czasu nie zostały przez Sąd Apelacyjny w Krakowie podjęte żadne kroki zmierzające

do prawomocnego zakończenia sprawy. Sprawa wciąż oczekuje na wyznaczenie terminu rozprawy, zgodnego z zasadą kolejności wpływu.

Jak podkreśliła Skarżąca, brak wyznaczenia terminu rozprawy od ponad dwóch lat nie mieści się w ramach przeciętnej długości podejmowania takich działań. Okres ten nie jest uzasadniony potrzebą rozważenia sprawy czy gromadzenia dowodów. Skarżąca wskazała, że opisaną powyżej wielomiesięczną beczynność sądu polegającą na niewyznaczaniu rozprawy uważa za przejaw naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki i nie ma żadnych okoliczności, które tą beczynność uzasadniają.

Uzasadniając wysokość żądanej sumy pieniężnej, Skarżąca wskazała, że przyznanie odpowiedniej sumy pieniężnej stanowi sankcję dla Państwa za wadliwie zorganizowanie wymiaru sprawiedliwości oraz rekompensatę dla Skarżącej za krzywdę moralną spowodowaną przewlekłością postępowania. Jak zauważyła zakwestionowanie przez ZUS umowy o pracę jako tytułu ubezpieczeniowego, pozbawiło Skarżącą należnych jej świadczeń już w czasie ciąży, kiedy pozostawała niezdolna do pracy, a po urodzeniu dziecka świadczenia jakim był zasiłek macierzyński. Przewlekły stres wywołany niepewnością nie tylko co do wyniku, ale także co do rozstrzygnięcia sprawy w rozsądnym terminie, wywołuje u Skarżącej cierpienie psychiczne, bezsenność, wzmacnia poczucie bezradności i odbiera godność przyrodzoną każdemu człowiekowi oraz znacznie przedłużało stan pełnej zależności finansowej od współmałżonka.

W odpowiedzi na skargę Prezes Sądu Apelacyjnego w Krakowie wniósł o jej oddalenie, a w przypadku jej uwzględnienia o przyjęcie mniejszej kwoty odszkodowania.

Potwierdziwszy okoliczności przywołane przez Skarżącą, Prezes Sądu Apelacyjnego w Krakowie wskazał, że sprawa oczekuje na wyznaczenie terminu rozprawy według zasady kolejności wpływu, zgodnie z którą terminy rozpraw (lub posiedzeń niejawnych, na których rozpoznaje się apelacje) wyznaczane są w pierwszej kolejności dla spraw o „najstarszych” sygnaturach, a w referatach sędziów nadal oczekują na terminy rozpraw sprawy, które wpłynęły przed 2018 r. Jak zaznaczył, terminy wyznaczanych rozpraw wynikają z liczby spraw

wpływających do Wydziału w ostatnich latach oraz obsady kadrowej (obecnie siedem wakatów spowodowanych przejściem sędziów w stan spoczynku).

Podkreślił, że w związku z wakatami oraz stałym wpływem spraw, rosną zaległości, a terminy rozpoznawania spraw co do zasady wynoszą obecnie około 36 miesięcy, a na 2 czerwca 2022 r. pozostało do rozpoznania 5756 spraw wszystkich kategorii (z wyłączeniem WSCP i WSCU), które podlegają rozdysponowaniu pomiędzy ośmiu Sędziów. Zaznaczył też, że sprawa nie należy do kategorii spraw pilnych, rozpoznawanych w pierwszej kolejności, do których należą sprawy o przyznanie emerytury i renty.

Zwrócił też uwagę, że dodatkowe opóźnienia spowodował stan epidemii COVID-19, z powodu którego przez około 3 miesiące nie odbywały się żadne rozprawy (wyznaczone uległy odwołaniu, nowe zaś terminy mogły być wyznaczane dopiero od połowy czerwca 2020 r.).

Jak podkreślił, o nieuzasadnionej zwłoce można mówić wówczas, gdy postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne do jej wyjaśnienia, uwzględniając ocenę terminowości i prawidłowości czynności sądowych, przy czym ocena ta, nie może być oderwana od obowiązku sądu rozpoznawania wszystkich spraw wniesionych do Sądu bez nieuzasadnionej zwłoki, przy zachowaniu zasady rozpoznawania spraw według kolejności ich wpływu oraz uwzględnieniu przepisów nakazujących rozpoznawanie niektórych rodzajów spraw w ustawowo określonych terminach. Szybkość orzekania nie może bowiem stanowić przeszkody we właściwym funkcjonowaniu wymiaru sprawiedliwości. Zaznaczył, że brak terminu rozprawy lub wyznaczenie go po upływie znacznego okresu od przedstawienia akt Sądowi Apelacyjnemu nie wynika z opieszałości w rozpoznawaniu tej i innych spraw wskutek zaniedbań Prezesa Sądu Apelacyjnego, Przewodniczącego Wydziału czy Sędziego referenta, lecz jest rezultatem braku warunków kadrowych, biurowych i proceduralnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga okazała się mieć uzasadnione podstawy.

Zgodnie z treścią art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 75; dalej: „ustawa” lub „ustawa o skardze na przewlekłość”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego. Artykuł 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania doprecyzowuje, że przy badaniu tego, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie.

Ustawa o skardze na przewlekłość nie określa wyraźnie, jaki okres oczekiwania na rozpoznanie sprawy należy uznać za nieuzasadnioną zwłokę. Judykatura Sądu Najwyższego stoi na stanowisku, że o przewlekłości postępowania apelacyjnego można mówić z reguły w przypadku bezczynności sądu drugiej instancji polegającej na niewyznaczeniu rozprawy apelacyjnej, która trwa co najmniej 12 miesięcy (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 12 maja 2005 r., III SPP 96/05; z 16 marca 2006 r., III SPP 10/06; z 21 marca 2006 r., III SPP 13/06; z 14 lipca 2016 r., III SPP 55/16; z 7 marca 2017 r., III SPP 6/17; z 19 października 2017 r., III SPP 42/17; z 21 lutego 2018 r., III SPP 3/18, z 22 stycznia 2019 r., I NSP 71/18, z 3 grudnia 2019 r., I NSP 160/19; z 28 września 2021 r. I NSP 145/21). W części orzeczeń w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych wskazuje się, że także krótsza, np. ośmiomiesięczna bezczynność sądu, naruszyć może prawo strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 8 maja 2013 r., III SPP 51/13; z 17 grudnia 2013 r., III SPP 242/13; z 27 marca 2019 r., I NSP 88/18).

Ten utrwalony standard orzecniczy wyznacza swoiste domniemanie co do zaistnienia przewlekłości postępowania lub braku tejże. Sąd Najwyższy

zwracał jednak uwagę, że nieuprawniona jest teza, iż przekroczenie okresu 12 miesięcy trwania postępowania oznacza automatycznie wystąpienie stanu przewlekłości, bez względu na okoliczności danej sprawy, a oceniając czy w danej sprawie mamy do czynienia z przewlekłością postępowania należy brać pod uwagę kryteria określone w art. 2 tej ustawy, zgodnie z którymi dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 11 lipca 2019 r., I NSP 48/19; z 6 maja 2020 r., I NSP 34/20; z 10 listopada 2020 r., I NSP 142/20; z 28 września 2021 r., I NSP 145/21). Podobnie przesłanki stwierdzenia przewlekłości postępowania określa ETPC, który ocenia, czy przewlekłość postępowania jest nieuzasadniona, w świetle szczególnych warunków sprawy i przy uwzględnieniu takich kryteriów, jak skomplikowanie (stopień złożoności) sprawy, zachowanie stron i organów prowadzących sprawę oraz znaczenia materii objętej skargą (wyroki ETPC: z 21 września 2000 r., skarga nr 33082/96, w sprawie Wojnowicz przeciwko Polsce; z 4 kwietnia 2000 r., skarga nr 38670/97, w sprawie Dewicka przeciwko Polsce; z 26 października 2000 r., skarga nr 25693/94, w sprawie Sobczyk przeciwko Polsce; z 26 lipca 2001 r., skarga nr 29691/96, w sprawie Jedamski przeciwko Polsce; z 14 stycznia 2003 r., skarga nr 39505/98, w sprawie W.M. przeciwko Polsce; zob. też M.A. Nowicki, Europejski Trybunał Praw Człowieka – orzecznictwo, *Tom I – Prawo do rzetelnego procesu sądowego*, Kraków 2001, s. 46 i n. oraz powołane tam orzecznictwo tego Trybunału, a także postanowienia Sądu Najwyższego z 11 lipca 2019 r., I NSP 48/19 i z 28 września 2021 r., I NSP 145/21). W orzecznictwie ETPC nie określono sztywnych granic czasowych postępowania, których przekroczenie mogłoby być automatycznie uznane za przewlekłość postępowania. Ocena spełnienia obowiązku zależy od okoliczności konkretnej sprawy, a więc wymaga uwzględnienia wielu czynników wpływających na tok postępowania (zob. P. Gorajewski, *Rozsądny termin rozpoznania sprawy przez sąd w świetle standardu Rady Europy a praktyka sądownoadministracyjna (w) Stosowanie Prawa Europejskiego w orzecznictwie sądowym z 2019 r.*, s. 69-70; oraz powołane tam orzecznictwo ETPC).

Powyższe oznacza, że przewlekłość postępowania nie ocenia się w sposób mechaniczny, lecz w każdej sprawie indywidualnie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 lipca 2019 r., I NSP 48/19; z 6 maja 2020 r., I NSP 34/20; z 10 listopada 2020 r., I NSP 142/20; z 28 września 2021 r., I NSP 145/21).

Dokonując oceny, czy doszło do przewlekłości postępowania, a tym samym czy naruszone zostało prawo strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, sąd – stosownie do treści art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość – obok upływu czasu, uwzględnia indywidualne okoliczności sprawy związane z postępowaniem, ale także okoliczności związane z organizacją wymiaru sprawiedliwości.

W przedmiotowej sprawie, akta sprawy wraz z apelacją wpłynęły do Sądu Apelacyjnego w Krakowie 1 czerwca 2020 r. Do dnia wniesienia skargi na przewlekłość Sąd Apelacyjny nie wyznaczył terminu rozpoznania apelacji, chociaż minęło już ponad 2 lata.

Sąd Najwyższy zważył, że na wydłużenie czasu postępowania w sposób negatywny nie mogło w żadnej mierze wpłynąć zachowanie Skarżącej.

Zważywszy na okres bezczynności Sądu Apelacyjnego, przy uwzględnieniu braku działań ze strony Skarżącej, wpływających na wydłużenie czasu postępowania, zasadne jest stwierdzenie, że w przedmiotowej sprawie doszło do przewlekłości postępowania. Na powyższe nie ma znaczącego wpływu wskazany przez Prezesa Sądu Apelacyjnego w Krakowie okoliczność stanu epidemii COVID-19. Należy zauważyć, że w okresie od 31 marca do 16 maja 2020 r. obowiązywał art. 15z ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. 2020, poz. 374), zgodnie z którym zaprzestanie czynności przez sąd, organ lub podmiot, prowadzące odpowiednio postępowanie lub kontrolę, w okresie, o którym mowa w ust. 1 (tj. w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19), nie może być podstawą wywodzenia środków prawnych dotyczących bezczynności, przewlekłości lub naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki. Stan zagrożenia epidemicznego w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2 został ogłoszony

na mocy § 1 Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 13 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu zagrożenia epidemicznego (Dz.U. 2020, poz. 433) od 14 marca 2020 r., a zgodnie z § 1 Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 20 marca 2020 r. w sprawie ogłoszenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej stanu epidemii (Dz.U. 2020, poz. 491), w okresie od dnia 20 marca 2020 r. do odwołania na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej ogłoszono stan epidemii w związku z zakażeniami wirusem SARS-CoV-2. Odjęcie okresu obowiązywania ww. art. 15zzs, od okresu ponad dwóch lat, dzielącego wpływ akt sprawy wraz z apelacją do Sądu Apelacyjnego w Krakowie i wniesienia skargi na przewlekłość, pozostaje bez większego wpływu na przewlekłość.

Dla stwierdzenia przewlekłości postępowania irrelevantne pozostają argumenty dotyczące liczby wpływających spraw i obciążenia orzeczniczego, jak też wszelkie inne okoliczności związane z organizacją Sądu Apelacyjnego w Krakowie. Zgodnie z przywołaną już treścią art. 2 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, dokonując oceny, czy naruszone zostało prawo strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, obok upływu czasu, uwzględnia się indywidualne okoliczności sprawy. Tym samym nie ma tu miejsca na szerokie uwzględnienie kwestii organizacyjnych, niestanowiących *de iure* składnika konkretnego postępowania (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 17 grudnia 2013 r., III SPP 242/13; z 22 stycznia 2019 r., I NSP 71/18; z 14 października 2020 r., I NSP 141/20; z 28 września 2021 r., I NSP 145/21). Kwestia właściwej organizacji sądownictwa jest obowiązkiem państwa, na co wielokrotnie zwracał uwagę ETPC i Sąd Najwyższy (wyrok ETPC w sprawie Sutter przeciwko Szwajcarii z 22 lutego 1984 r., skarga nr 8209/78; wyrok ETPC w sprawie Wasilewski przeciwko Polsce z 21 grudnia 2000 r., skarga nr 32734/96; postanowienia Sądu Najwyższego: z 8 marca 2005 r., III SPP 34/04; z 15 lipca 2005 r., III SPP 121/05; z 16 stycznia 2018 r., III SPP 57/17; z 26 kwietnia 2019 r., I NSP 18/19; z 10 listopada 2020 r., I NSP 142/20). Przewlekłość postępowania nie może być usprawiedliwiona samymi niedostatkami organizacyjnymi wymiaru sprawiedliwości. Skarb Państwa nie może więc zwolnić się z odpowiedzialności za przewlekłość postępowania sądowego, powołując się tylko na zaniedbania władz publicznych w zakresie zapewnienia sądom optymalnych warunków

do sprawowania wymiaru sprawiedliwości, skutkujące nadmiernym obciążeniem sędziów pracą oraz zaległościami w rozpatrywaniu spraw sądowych (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 3 grudnia 2019 r., I NSP 160/19; z 6 maja 2020 r., I NSP 34/20; z 10 listopada 2020 r., I NSP 142/20; z 28 września 2021 r., I NSP 145/21).

Jak wskazywał Sąd Najwyższy, uzyskanie od Skarbu Państwa konkretnej sumy pieniężnej (od 2000 do 20 000 zł) stanowi sankcję dla państwa za wadliwe zorganizowanie wymiaru sprawiedliwości oraz rekompensatę dla skarżącego za krzywdę moralną spowodowaną przewlekłością postępowania (postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2019 r., I NSP 78/18; z 27 listopada 2019 r., I NSP 172/19; z 28 września 2021 r., I NSP 145/21). Takie „odszkodowanie” ma jednak charakter subsydiarny wobec zasadniczego celu skargi na przewlekłość – swoistego „ponaglenia” konkretnego sądu do wzmożenia wysiłków na rzecz sprawnego rozpoznania sprawy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 listopada 2019 r., I NSP 172/19). W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się funkcjonalną złożoność postępowania ze skargi na przewlekłość postępowania. Jej celem nie jest samo stwierdzenie faktu przewlekłości i ewentualne zasądzenie odpowiedniego odszkodowania, lecz wymuszenie nadania sprawie odpowiedniego biegu (zdyscyplinowanie sądu do podjęcia czynności właściwych na danym etapie postępowania) i w ten sposób przeciwdziałanie przewlekłości w czasie trwania postępowania (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 maja 2005 r., III SPP 76/05).

Skarżąca wniosowała o przyznanie sumy pieniężnej w kwocie 10.000 zł, uzasadniając wysokość żądanej kwoty tym, iż przyznanie odpowiedniej sumy pieniężnej stanowi sankcję dla Państwa za wadliwe zorganizowanie wymiaru sprawiedliwości oraz rekompensatę dla Skarżącej za krzywdę moralną spowodowaną przewlekłością postępowania, a także tym, iż w okresie od 1 stycznia 2018 r. do 1 marca 2022 r., (kiedy to podjęła zatrudnienie na podstawie umowy na czas określony) pozostawała nie tylko bez żadnego tytułu do ubezpieczeń, ale co najistotniejsze bez prawa do świadczeń z tytułu niezdolności do pracy a później z tytułu urodzenia dziecka. Sąd Najwyższy wziął pod uwagę charakter i znaczenie sprawy oraz czas trwania zwłoki w podejmowaniu

czynności przez Sąd Apelacyjny w Krakowie, jak również to, że zasądzenie sumy pieniężnej nie ma na celu wyrównanie szkody powstałej na skutek przewlekłości postępowania. Mając na względzie, powyższe Sąd Najwyższy uznał, że adekwatna jest kwota 2000 zł, która w świetle art. 12 ust. 4 ustawy stanowi minimalną wysokość sumy pieniężnej, jaką zasądza się od Skarbu Państwa na rzecz skarżącego.

Z uwagi na to, że w sprawie nie został wyznaczony termin rozprawy apelacyjnej, na podstawie art. 12 ust. 3 ustawy, Sąd Najwyższy zalecił Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie wyznaczenie terminu rozprawy w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia Prezesowi Sądu Apelacyjnego w Krakowie odpisu niniejszego postanowienia wraz z aktami sprawy.

O kosztach postępowania skargowego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 394¹ § 3 k.p.c., art. 398²¹ k.p.c. i art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość. Zasądzona od Skarbu Państwa – Sądu Apelacyjnego w Krakowie na rzecz Skarżącej kwota 240 zł stanowi wynagrodzenie jej pełnomocnika będącego radcą prawnym, której wysokość ustalono na podstawie § 14 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2018, poz. 265 ze zm.).

[as]